

античких амора (што се и данас сматарају "древнима") итд. Позваћу се на сопствено познанство са старим Библијама, на пример у библиотеци московског планетаријума и у музеју ретких књига при ГБИЛ²⁹ у Москви. Још у VII в., каже Шанфлери, тј. 700 година после настанка хришћанства, (по традиционалној хронологији, а на основу наших резултата негде у X-XI в., што се подудара баш с реформом Григорија VII) сабор у Шалону на Сони забрањује женама да у црквама певају неприличне песме. Григорије Турски протестује против монашких маскарада (у Поатјеу) у вези с "празницима неразумних", "празницима наивних", "магарећим празницима" који су током тих векова постојали на религијској основи [105], [13].

Шанфлери: "Тек 1212. године париски сабор је на следећи начин забранио монахињама да организују "празнике неразумних": "Од празника неразумних, где се прима фалус, свуда се уздржавати, и то посебно забрањујемо монасима и монахињама" [105, 57] (цит. по [13, 658]). Забрана је, по свој прилици, мало помогла јер је и касније, 1245. године, обновитељски епископ Одон, посећујући руанске манастире, изјавио да се монахиње о празницима масовно предају непристојним задовољствима [105, 57] (цит. по [13, 658]). Врло слични "празницима неразумних" (тј. "festi follorum", што је, вероватно (в. [13]) преименовање из "festi phallorum") у храмовима, били су празници "наивних", тј. вероватно оних који не разликују дозвољено и недозвољено. И једни и други празници су, можда, били само нови називи хришћанских агапа и баханалија. Они су, по Шанфлерију, постојали у Безансону још између 1284. и 1559. год., када их је и тамо забранила обновитељска црква. Та и краљ Карло VII је 1430. год. поново забранио у катедрали Троа те религиозне "празнике неразумних" [105, 58]. Из овога се види с каквим је напором ново евангелистичко папство до касног Средњег века искорењивало дубоко укореењени бахуско-хришћански култ Средњег века. Не једном - каже Шанфлери - када сам истраживао старе катедрале настојећи да одгонетнем тајну њихове збуњујуће непристојне орнаментације, сва моја објашњења су се мени самом чинила као тумачења књиге написане на неком мени непознатом језику... Шта мислити, на пример, о необичној скулптури смештеној у сени под стубом подземне сале средњовековне катедрале у Буржеу?" [105, 203] (цит. по [13, 661]). Скулптура представља људску задњуцу која у еротској пози излази из стуба и која је урађена брижљиво и експресивно. Скулптура се налази на месту погодном за љубавне игре [13, 66]. Како су монаси и парохијани, који су стално користили тај храм, могли да толеришу такву скулптуру и пре времена од када се та скулптура чува као остатак давно минулог доба (као "изложбени експонат")? Покушаји објашњавања таквих скулптура и сцена (а сачувано их је подоста) уклесаних у камен у светим храмовима, као "каркатура" оних који у њима служе, неозбиљни су. Шанфлери: "Постоји ли таква невероватна машта, да би се таква немогућа шала ускладила с таквим богобојажљивим местом где је извајан тај призор? Утицаји каквих ауторитета су били потребни да се не би зауставила рука занатлије који је реализовао такве детаље?... На зидовима неких старих хришћанских храмова с чуђењем видимо приказе полних органа који су љубазно изложени међу предметима

²⁹ Государствена ја библиотека имени (рума) Државна Лењина библиотека - прим. прев.